

25.10.2016 г. / 21:31:59

Вяра

26.10 по еретическия, †13 октомври по православния календар - Свв. мъченици Карп, епископ Тиатирски, Папила дякон, Агатодор и мъченица Агатоника. Св. мъченик Флорентий. Св. мъченик Вениамин дякон

Страдание на светите мъченици Карп, Папила, Агатодор и Агатоника

(† 251 г.)

Свети мъченици Карп, Епископ Тиатирски, и Папила диакон. Фрагменти от стара българска стенопис в село Старо Нагоричино, област Македония

Много е полезно да си спомняме за онези, които са страдали заради Христа, защото самото възпоменание за техните мъчения може да събуди в душата ни любов към Бога и сякаш да даде крила на нашия стремеж към добродетелите,

та заради бъдещото въздаяние мислено да претърпим същите страдания, които мъчениците са понесли с плътта си. Към сонма на поелите мъченически подвизи в този живот принадлежат и светите Карп и Папила - велики стълбове и основания на Църквата. И двамата били родени в славния град Пергам от благочестиви родители и със своя добродетелен живот проявили добродетелта на родилите ги, защото светата клонка расте от свят корен, добрият плод показва доброто дърво и чистият поток прославя извора си. И двамата се задоволявали само с най-необходимата храна и питие, като отхвърляли всичко, което води до разнообразие и излишество. Пък и от необходимото те употребявали толкова малко, че се различавали от ангелите само по плът, така че заради голямото си въздържание изглеждали почти безплътни. Когато чрез такъв живот достигнали съвършенство в добродетелта, те били сметнати за достойни да им бъде поверено църковното управление. Свети Карп бил поставен за епископ и проповядвал Божието слово на жителите на Тиатира, а Папила, когото Карп почел с дяконски сан, съгласно званието си показвал ревност в подобни трудове. Славата на светите Карп и Папила се разпространила по всички съседни страни, защото добродетелта не може да се скрие, но винаги става явна.

Затова и при тези свети мъже започнали да прииждат много хора, които слушали усърдно учението им и се обръщали към християнството. Като видял това, ненавистникът на всичко добро - дяволът, не можал да остане спокоен. Той намерил усърдни служители на своята злоба и им внушил да наклеветят светиите пред нечестивия цар Деций. И ето че му било донесено, че те не само не се покланят на боговете, но дори ги проклинат и следват християнското учение. Като чул за това, Деций много се разгневил и пратил в Азия съветника си Валерий - жесток и ревностен езичник. Царят му съобщил

всичко, което знаел за светиите, и му дал пълна власт над тях. Щом получил заповедта, Валерий побързал да тръгне на път и когато стигнал до мястото, където живеели те, поискал да принесе жертва на боговете си. Той веднага разпратил заповед по всички краища на Тиатирската страна жителите ѝ незабавно да се съберат на мястото за жертвоприношения за поклонение на боговете. Нечестивият сам бил ревностен почитател на езическите богове, но и другите искал да склони към същото. Когато хората се събрали на мястото за жертвоприношения, двамата християни Карп и Папила не били сред тях, защото на друго място принасяли на Истинския Бог истинска жертва - молитвата. Като не ги намерил сред събралите се, мъчителят заповядал да ги открият, а когато ги довели при него, високомерно попитал:

- Защо не се явихте заедно с другите да принесете жертва на боговете? - и после добавил: - Побързайте да поправите провинението си пред мен, та ненавистта на клеветниците ви да се обърне върху тях, а вашата слава да се умножи повече от преди.

А светците, без да се страхуват и да търсят човешка слава, мъжествено отговорили:

- Не подобава да гневим нашия Бог и да бъдем неблагодарни за Неговите благодеяния към нас! Дори животните биха станали изобличители на нашата неблагодарност, защото и те познават господаря си, а ние бихме се показали непознаващи Създателя си, ако почетем лъжливите богове и оставим нашия Истински Господ.

Докато изричали това, Бог потвърдил думите им със знамение - внезапно станало силно земетресение и всички идоли паднали и се разсипали на прах. Но злобата на Валерий била силна и непреклонна. Вместо да се изуми пред неизречената Божия сила и да се надсмее над нищожността

на лъжливите богове, той се оказал още по-безумен и несмислен. Засрамен от благородството и кротостта на тези мъже, той се въздържал да им причини още тогава тежки мъки и заповядал да оковат шиите им в железни вериги и да ги преведат голи през града. Така доблестните подвижници, достойни за високи почести, били водени по улиците с безчестие, достойните за неизчислими похвали били осмени и поругани. Съдията си мислел, че наказани с безчестие, те ще изменят на твърдото си изповедание, затова решил да ги привлече на своя страна с лъстиви думи и започнал да говори:

- Ако не ви смятах за благоразумни, никога не бих ви дал добър съвет, а бих ви склонил към нашата вяра с мъчения, против волята ви. Но тъй като благоразумието и благонравието ви показват вашето присъщо на великите хора умение трезво да съдите за нещата, реших да стана ваш добър съветник. Знаете, че на безсмъртните богове се въздава чест и слава от древни времена. Това е така и до днес не само при нас, които знаем гръцки и римски език, но и при варварите, защото поради усърдието към боговете градовете се управляват с добри закони, удържат се победи над враговете и се укрепва мирът. Защо римските царе и князе са придобили такава слава, победили са градове и народи и са подчинили на властта си всички врагове? Не е ли затова, че са почитали боговете и са им се покланяли? Почетете ги тогава и вие. И ако от думите на невежи хора вие сте се прелъстили с неразумната, появила се наскоро християнска вяра, сега се вразумете и се върнете към онова, което е по-добро. Тогава и боговете ще ви помилват, и вие ще се насладите на многото блага, които имаме, а царят ще ви дари с велика милост. Но ако продължите да упорствате, ще изгубите и тези блага, и нас ще принудите да постъпим с вас жестоко.

Когато светиите чули това, те вдигнали очи към небето, направили кръстно знамение и отговорили на Валерий:

- Ти се надяваш веднага да ни обърнеш в своето злочестие, сякаш сме някакви невежи, но знай, че пред себе си имаш не малодушни и неразумни хора. Не смятаме вашата вяра за почитена само поради това, че е древна, защото не всичко, което е древно, непременно е честно: та нали и злобата е древна, но това още не я прави достойна за почитане. Не трябва да се разсъждава за това дали вашата вяра е древна, а за това дали трябва да я приемаме. Решили сме да се отклоним от нея и доколкото е възможно да я изтръгнем от средата си, защото тя приготвя страшния геенски огън за онези, които я обичат. Ако искаш да познаеш истината, размисли и ще откриеш, че вашите богове са не друго, а дело на човешки ръце. Те са неми и глухи и не могат да принесат никаква полза не само на другите, но и на самите себеси. Истинският Бог е неизобразим по Своето същество, непостижим е за разума ни, неизмерим е във времето, защото няма начало на Своето битие. Той е извикал в битие всичко видимо и постижимо за нашия разум, Той е създал човека, въвел го в рая и му дал заповед, за да бъде послушен на Създателя си. Но поради завистта на дявола човекът е паднал в непослушание и станал подвластен на смъртта. Дяволът не се задоволил с падението на човека и побързал да отклони и потомството му от Бога, та хората да умират не само телесно, но и духовно: така, като оставили Бога и отвърнали очите си от светлината на правдата, хората паднали в мрака на идолослужението. Затова, за да избави човека от властта на дявола, милосърдният и многомилостив Създател е слязъл на земята, продължавайки едновременно с това да пребивава в лоното на Отца, и бил подобен на нас във всичко, освен греха. Разпнат на кръста, Той умрял, за да ни избави от греховното падение. Победил със смъртта Си нашия враг дявола, Той се възнесъл на небесата и нас призовава там, като е направил удобно за нас възлизането при Него. Ти, съднико, можеш ли да кажеш нещо подобно за своите богове? И не те ли е срам да ги наричаш богове? А

вашиите богатства и почести от царя - всичко, което ви е толкова скъпо, ние пренебрегваме, защото очакваме награда от Бога, за Когото твърдо сме решили да пострадаме и да умрем.

Валерий много се разгневил на думите им. Той хвърлил маската на лицемерната кротост и без да крие повече своята жестокост, преди всичко дал имуществото на светиите за разграбване от клеветниците, а тях самите наредил да вържат за коне, които да подгонят към Сардис. И слугите подгонили конете с вързаните за тях свети, така че бързо и без отдых за един ден да стигнат от Тиатира в Сардис. Тежък бил този път за доблестните страдалци, защото не могли да бягат наравно с конете и били влачени по земята, понасяйки много страдания. Следвал ги и робът на светите мъченици, блаженият Агатодор, страдащ и съчувстващ на господарите си. Когато стигнали Сардис, те не се отдали на отдых след тежкия път, а прекарали по-голямата част от нощта в молитви и Божествено пение. Когато за малко заспали, Божии ангели ги утешавали във видение и ги укрепявали за търпение в мъченията. Щом се събудили от сън, те разказали един другиму видяното и много се зарадвали, благодарейки на Бога за утешението в мъката и за обещанието за помощ в страданията, и пламенно желаели да пострадат за Христа.

Валерий пристигнал в Сардис с надеждата, че след претърпяното по пътя по-лесно ще склони мъчениците към безбожието. Беззаконникът не знаел, че те още повече са се укрепили към подвиг с Божиата благодат, явена във видението. Когато видял, че лицата им са по-светли от преди, че духом са крепки и в сърцата им няма страх, той изгубил надежда да ги победи с мъчения и отново се обърнал към лукавството, желаейки да прелъсти и улови твърдата им вяра в Христа с благи думи и различни ласкателства. И сякаш лисица се борела с лъв, защото неговата лъст не довеждала до нищо и

не могла да надвие онези, които се укрепявали с помощта на Всевишния. Като видял, че нищо няма да постигне, мъчителят решил да постъпи другояче. Той затворил под стража светите Карп и Папила, а славния Агатодор, слугата на мъчениците, който и сам бил съвършен мъченик и заради любовта си към тях се оказал техен приятел и сподвижник в страданията, заповядал да хвърлят на земята и безпощадно да бият с волски жили. И съдията, и мъченикът се състезавали помежду си: съдията искал да го победи с много рани, а той ги приемал с такава радост, сякаш се опасявал мъчителите му да не се изморят и да не прекратят скоро мъченията. Докато го биели, от него като от извор изтичали потоци кръв, плътта му падала, показали се вътрешностите, членовете му се отделяли от ставите и доблестният мъж наистина понесъл голямо страдание. Но той търпял всичко с такава твърдост, като че изобщо не усещал болка. С мълчание понасял тежките рани и мисълта, че страда заради Христа, била за него достатъчно утешение в жестоките страдания. Валерий се уморил, уморили се и слугите му, а мъченията само увеличавали радостта на Агатодор. Христос, гледайки от небесата неговия подвиг и приготвяйки награда, заради доблестното търпение призовал при Себе си Своя раб, за да намери покой след трудовете си. Агатодор веднага предал духа си в ръцете на своя Господ, оставяйки мъртвото си тяло на мъчителите. По заповед на Валерий то било оставено непогребано, за храна на зверовете и птиците, но когато настъпила нощта, някои верни взели тялото и го погребали тайно.

После Валерий призовал светите Карп и Папила и им казал:

- Вашият безумен слуга прие подобаваща за делата си смърт, защото не пожела да принесе жертва на безсмъртните богове. Защо вие, мъдрите мъже, не изберете полезното за вас, а искате да се уподобите на един нещастник, който безумно предпочете мъчителна смърт пред живота и радостта?

Като чули това, светиите изобличили Валерий и го нарекли безумец. Те въздали хвала на свети Агатодор заради мъжеството, с което посрещнал смъртта, и казали, че искат и за себе си същата смърт заради Христа.

Тогава мъчителят пламнал от гняв и отново наредил да вържат светиите за коне и да ги карат от Сардия в Пергам. Те отново били влачени по пътя и претърпявали големи мъки и страдания, но всеки от тях казвал заедно с Давид: “по думата на устата Ти, аз се пазех от пътищата на притеснителя”. През нощта към страданията от раните им се присъединявали и тесните окови и мъчителното пребиваване в тъмница. Но след тежкия път светиите оставали да бодърстват, като цяла нощ възнасяли към Бога молитви. И Господ отново благоволил да ги посети: явил им се ангел Господен, изцелил раните и изпълнил сърцата им с Божествена радост, като ги укрепил за още по-голям подвиг. Когато настъпила сутринта, мъчителят си мислел, че светците няма да могат да стъпят след вчерашния път, и заповядал да ги донесат при него, за да види страданията им. Но като видял, че те са здрави, нозете им са невредими, а лицата - светли и весели, сметнал това за вълшебство и още повече увеличил страданията им. Той оковал телата им в тежки железни окови, а после ги подкарал на още по-далечен път. По пътя спрял на едно място, принесъл жертва на идолите и седнал в съдилището. Той призовал Карп и започнал дружески да му говори, сякаш наистина го съжалявал:

- Ето, от състрадание към твоята старост боговете ти помогнаха да преминеш леко по пътя. Защо се показваш неблагодарен към благодетелите си и поругаваш честта им? Чуй добрия ми съвет, нека да идем заедно при боговете, защото почитам старостта ти, съжалявам те и скърбя за бедите ти не като за някой чужд, а наистина като за близък. Но какво да правя? Знаеш, че много ме оскърби и повече не

мога да търпя. И не послушаш ли сега добрия ми съвет, не ще потърпя непокорността ти - ако не заради моето безчестие, то заради боговете.

Свети Карп отговорил:

- Никой не може да нарече добър твой съвет, който води от светлина в тъмнина и от живот в смъртта, а ще го нарече прелъстяване и мрежа. Ако почиташ старостта ми, защо не ми вярваш, когато те съветвам като баща? Защото аз повече съжалявам за твоята гибел, отколкото ти за моите страдания, и много скърбя за твоята беда, защото си възложил надежда на суетата и почиташ такива богове, които не ще те избавят от вечни мъки, понеже са бездушни, създадени от човешка ръка и не могат наистина да се наричат богове, бидейки суетни и за нищо негодни идоли.

Валерий не можал повече да понесе безчестието на боговете си и заповядал на палачите да хванат свети Карп, да го вържат и жестоко да го бият с тръни. Цялото тяло на светеца било покрито с рани и части от плътта му падали под ударите. Но това не стигало на мъчителя и той призовал други палачи. Едни от тях горели ребрата на мъченика със свещи, а други сипвали в раните му сол, така че земята се оросявала с кръвта му, жилите му се късали и му причинявали силна болка. Но колкото по-силно било мъчението му, толкова по-силно се укрепявал той в търпението и любовта си към Бога. Докато стоял вързан и измъчван, той се усмихнал, а князът го попитал:

- Защо се смееш, Карпе?

- Видях благодатта на моя Христос, приготвена за мен, и затова се радвам - отговорил той.

Защото тогава светецът видял небесата отворени и съзрял

седящия на престола Господ и херувимите и серафимите около Него.

Така Господ утешил Своя раб сред мъченията и Божията благодат превъзмогнала всички страдания, така че светецът забравил болезнените си рани и тежките мъки, които доблестно претърпявал. Палачите го измъчвали, докато не се изморили. После го хвърлили в тъмница, а той благодарял на Бога, Който го сподобил да пострада заради Него.

След това призовали на съд свети Папила и Валерий започнал да го разпитва, сякаш го виждал за пръв път:

- От кой род и страна си и с какво се занимаваш?

- Вече знаеш за мен - отговорил светецът, - че съм роден от благочестиви родители в град Пергам, владеем изкуството да лекувам, но не това, което зависи от земните треви, а онова, което се подава свише от Бога. Това лечение не само помага на тялото, но и изцелява душевни болести.

Тогава съдията казал:

- Не може да има друго изкусно лечителство, освен наученото от трудовете на Гален и Хипократ, на които изкуството да изцеляват е дадено от боговете.

Светецът отговорил:

- Гален, Хипократ и учениците им могат да изцелят някой болен само тогава, ако моят Христос по неизреченото Си милосърдие благоволи да му подаде Своего изцеление. Иначе изкуството им се оказва напразно и опитът им е безполезен в лекарското дело. И как могат да се погрижат за нечие здраве онези, които наричаш богове, ако сами не могат с нищо да си помогнат? Ако искаш да узнаеш истината, изпитай на дело: ето, виждаш, че човекът, който седи до тебе, е спял с едното

око. Нека твоите богове му дадат да прозре и ако стане така, няма да кажа нищо повече.

- Има ли някой, който може да го изцели? - възразил Валерий.

- Не само това - отговорил светецът, - но и всякакви други неизлечими болести ще изцели онзи, който призове Христа, Целителя на всички болести.

- Нека да видим онова, за което говориш - казал Валерий. - Изцели го пред нас, ако можеш, за да прозре.

- Не искам веднага да сторя това - отговорил Папила, - за да не припишеш това чудо на своите бесове. Нека отначало вашите лечители призоват някой от боговете си, а после аз ще покажа могъществото на моя Христос.

Тогава Валерий привикал жреците си и им заповядал да призоват боговете, за да изцелят слепия съветник. Те се обърнали към суетните богове и всеки от тях призовавал своя бог: един викал Аполон, друг - Асклепий, трети - Зевс, а четвърти - Хермес. И това било смехотворно, защото цял ден се молели на онези, които не могат да окажат никаква помощ, призовавали глухи, принасяли жертви на бездушни и бидейки сами ослепени душевно, се оказали немощни да просветят едно телесно око.

А какво направил Христовият раб? Той вдигнал към небесата телесните и душевните си очи и призовал милосърдния Господ. После докоснал с ръка сляпото око, направил кръстно знамение над него и то прогледнало. Човекът не само прозрял с телесните, но се просветил и с душевните си очи. Защото Божествената светлина докоснала сърцето му и той като пробуден от сън познал немощта на суетните богове и разбрал силата на Единия Бог, Иисус Христос, истинската Светлина,

“която просветява всеки човек, идващ на света”, и повярвал в Него. Не само той, но и много други тогава познали правдата, защото кого това преславно чудо не довело до удивление и вяра? И всеки, като виждал и чувал това, казвал: “Наистина е голяма силата на Христа и Той е истинският Бог!” Но макар всички да славели истинския Бог, беззаконният Валерий не поискал да Го познае и пламнал с още по-голям гняв против свети Папила. Вместо благодарност за благодеянието, той заповядал да го вържат за едно дърво и да го бият без пощада.

Но докато го биели, свети Папила скърбял не за мъките си, а за това, че не приема още по-тежки мъчения. И напротив, като виждал, че великодушието на мъченика побеждава всички мъчения, Валерий се разярявал все повече и увеличавал страданията му. Той заповядал да горят хълбоците на Папила с огън и да го замерват камъни. Но мъченикът понасял търпеливо огъня, а камъните падали на друго място, сякаш почитайки тялото му, страдащо за Христа, и без да причиняват на светеца никаква вреда, повече поразявали мъчителите.

Когато Валерий се уморил и не знаел какво още да измисли, той решил да прекрати мъченията, защото се надявал, че ако до време остави светиите, болката от раните ще увеличи страданията им и ще ги направи по-слаби за предстоящото изпитание. Но мъчениците, които имали за свой лекар Христа, заради Когото доброволно приемали рани, били изцелени не само от болките, но и от язвите си, така че от тях не се виждала и следа, което много раздразнило безумния мъчител. Колкото повече се облекчавали страданията им, толкова повече се измъчвало сърцето на Валерий и горяло в ярост като в огън.

След известно време той отново седнал в съдилището, обзет от жестокост и ярост. А светите мъченици застанали пред него със светъл поглед и весел лик, като че били повикани на

пиршество. Беззаконникът искал да ги уплаши с яростта си, но от безстрашните им сърца и дръзновени уста чул такива думи:

- Защо, мъчителю, обременяваш себе си и слугите си, като често ни викаш на съд, а после ни отвеждаш, като ни мъчиш и не произнасяш нашата последна присъда? Надяваш се да ни отвърнеш от Христа и от истината? По-скоро ще ни видиш мъртви, отколкото да се подчиним на твоето безбожно желание.

След тези думи Валерий заповядал по земята да бъдат разсипани парчета от глинени съдове и железни гвоздеи. Положили мъчениците голи върху тях и започнали да ги влачат и да им нанасят жестоки удари. Но и сред тези мъчения Господ не оставил рабите си. Той побързал да им яви помощта Си, като се повдигнал като разрушител и отнел оскърблението им, и внезапно чирепите и гвоздеите изчезнали безследно, а светците останали невредими. Това предизвикало още по-големия гняв на съдията и той заповядал да режат хълбоците им с бръсначи, но славейки Бога, те доблестно търпели всичко.

После Валерий събрал люти зверове и устроил зрелище. Довели мъчениците и пуснали против тях една мечка. Всички мислели, че тя веднага ще ги разкъса, но звярът не проявил кръвожадания си нрав и сякаш почитайки светците, легнал в нозете им. После пуснали лъв, който не само се оказал кротък като мечката, но Божията сила се проявила в него още по-дивно, защото ревейки, той проговорил с човешки глас, порицавайки гонителите и упоритата им жестокост. А те запушили ушите си и сметнали това за вълшебство. Тогава съдията заповядал да хвърлят светите мъченици в една яма с вар. На безумецът се трудел напразно, като се противял на Бога, Който навред пазел рабите Си невредими. Светиите престояли в ямата три дни и излезли невредими.

Колкото повече се убеждавал Валерий, че не може да победи светиите, толкова повече се разгарял с гняв срещу тях. Той ги обул в железни ботуши, пълни с остри гвоздеи, и ги накарал да бягат, но и с това не могъл да победи непобедимите Христови воини. После нагорещил силно една пещ и ги хвърлил в нея. Заедно с мъчениците в пламъка влязла и блажената Агатоника, сестрата на свети Папила, защото пожелала да участва в същите подвизи и да умре заради Христа. Огнената пещ не само не ги изгорила, но с Христовата сила се превърнала в прохлада, защото се изсипал пороен дъжд, угасил огъня и охладил пещта. Когато светците излезли невредими, отново били хвърлени в тъмницата и там пеели към Бога, като че били в църква. Като не знаел какво още да стори и се срамувал от поражението си, мъчителят произнесъл окончателната си присъда и заповядал да бъдат посечени с меч.

Когато отвеждали светиите и Агатоника на мястото за наказание, те се радвали и въздигали ръцете си към небето, като се молели не само за себе си, но и за палачите си, и завършили подвига си, посечени с меч. Светите им тела били безчестно захвърлени и неохранявани. Вярващите ги взели тайно, погребали ги с почести, славейки нашия Господ Иисус Христос, на Когото с Отца и Светия Дух чест и поклонение веќе. Амин.

Тропарь мучеников

глас 4

Мученицы Твои, Господи,/ во страданиях своих венцы
прияша нетленные от Тебе, Бога нашего,/ имуще бо крепость
Твою,/ мучителей низложиша,/ сокрушиша и демонов
немощныя дерзости. / Тех молитвами// спаси души наша.

Кондак мучеников

глас 4

Яко сокровище многоценное, Владыка,/ и источник,
источающ токи исцелений,/ сущим на земли подаде мощи
ваша,/ недуги убо отъемлющия страстей различныя,/ благодать
же дающая душам непрестанно. / Темже согласно любвию//
ваше, мученицы Божественнии, совершаем торжество.

*(Като многоценно съкровище и извор, изливащ потоци от
изцеления, Владиката предаде вашите мощи на тия, които
са на земята, защото премахват недъзите на различните
страсти и непрестанно дават благодат на душите. Затова
заедно, с любов празнуваме вашето тържество,
божествени мъченици.)*

**Ин кондак мучеников Карпа, Папилы диакона,
Агафодора и мученицы Агафоники**

глас 4

Венченосцы явльшеся днесь в мире,/ премудрии, с Карпом
Папиле,/ просвещаете всех,/ иже верою и веселием чтущих
память вашу.

**В памет на свети мъченик Флорентий (I-II
в.)**

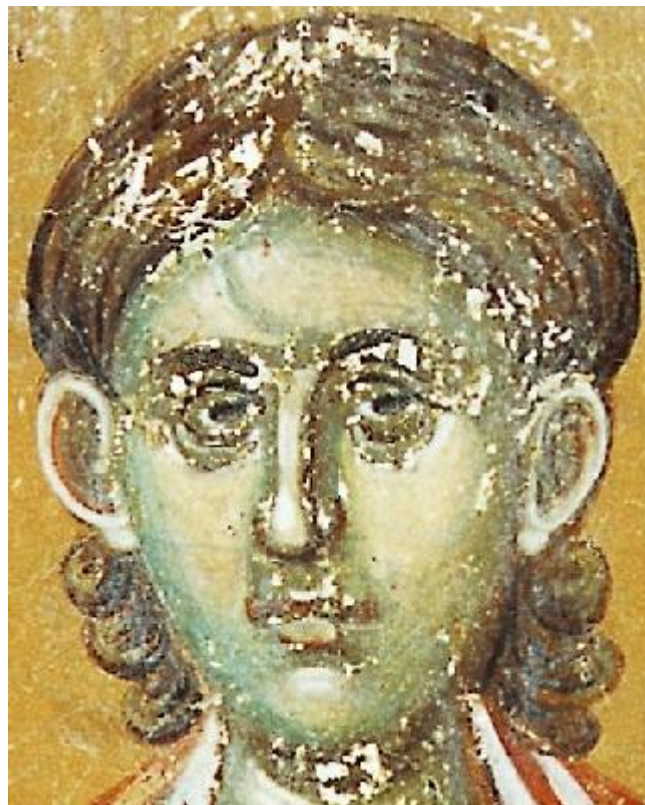

Свети
Флорентий Солунянин.
Фрагмент от стара
стенопис от Света Гора-
Атон

Свети мъченик Флорентий бил родом от град Солун. Като християнин и ревнител на истинското благочестие, той порицавал и изобличавал вярата в лъжливите езически богове и проклинал служението на тях. В същото време, като наставлявал всички в истинската Христова вяра, утвърждавал в нея християните и ги убеждавал да изпълняват Божиите заповеди. За това Флорентий бил отведен на съд пред началника на онази страна, но на разпита открито изповядал вярата в нашия Господ Иисус Христос, а езическите богове нарекъл дървета, камъни, злато, сребро, мед и желязо, бездушни и безчувствени идоли. С това разгневил управителя и бил осъден на мъчения. Подложили го на жестоки побоища, а после го хвърлили в голям огън, в който той радостно, с молитва и благодарност се преставил на Бога.

В памет на свети мъченик Вениамин дякон († 421 г.)

Свети дякон Вениамин живял при царуването на персийския цар Издигерд. След като обърнал към християнството много перси езичници, той бил оклеветен, хванат и подложен на жестоки побоища, а после хвърлен в тъмница, където прекарал две години. Един грък, пратеник в персийския двор, научил за сполетялата го участ и започнал да моли царя да го освободи. Царят се съгласил да изпълни молбата му, ако Вениамин обещае повече да не

обръща персите към християнството. Молителят дал това обещание от името на светеца. Но когато чул за това, свети Вениамин казал:

- Невъзможно е за мене да променя светлината, която възприех в кръщелния купел. О, за какви велики мъки е достоен този, който заравя дадения му талант или умишлено скрива евангелското учение!

Царят не потърпял тези думи и заповядал да наострят двадесет куки и да ги забият под ноктите на ръцете и нозете на светеца. Като видял, че той приема страданията като велика радост, царят го подложил на още по-големи и нетърпими мъчения. Накрая заповядал да го пронижат с дебел кол и доблестният подвижник предал духа си на Бога.

ЧЕТИ-МИНУТЕ

{{_LINK1_}}